Doğan Kardeş

Sayı 356

DENİZ EĞLENCELERİ

Krş. 15

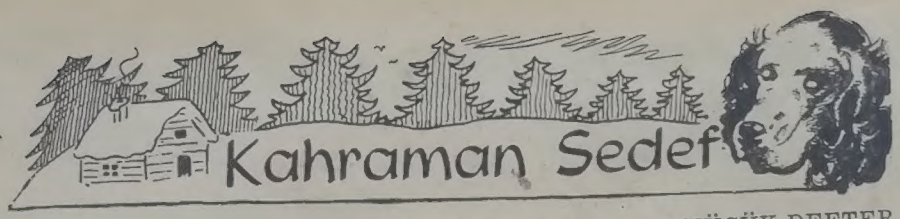

Yerlilerden hiç kimse bir yabancıya rastlamamıştı.

Küçük Pat Blaine Jim Çavuşla Sedefe kavuşunca sevincini saklıyamadı. Danny amca ile Mac amca ondan ayrılacaklarına çok üzülüyorlardı. İkisi de birbirleriyle alay ediyor, yaptıklarını Jim Çavuşa anlatıyorlardı. Hepsi çocuğa birçok oyuncaklar, kitaplar, dergiler getirmişlerdi.

Birisi küçük bir dikiş makinası yapmış, öbürü de renkli kumaşlar bulmuş, küçük Pat'e bebek elbiseleri dikmeği öğretmişlerdi. Jim Çavuş, Pat'ı bıraktığından daha neşeli bulduğuna sevindi. Küçük kız polis kulübesinde dolaşırken kendi kendine şarkılar söylüyordu. Onları herhalde dükkândaki radyodan öğrenmişti.

Jim Çavuş, iki aydır buralarda dolaştığı halde hiç bir şey öğrenememişti. Artık yavaş yavaş ümidini kesmeğe başlıyordu.

Bir sabah, Pete ansızın polis kulübesine gelerek Jim Çavuşu görmek istediğini söyledi.

25

KÜÇÜK DEFTER

Pete ile Jim Çavuş, Pat'i Sedefle oynamağa göndererek konuşmağa başladılar.

— Thorne Çavuş, o gün sen gittikten sonra, ben izleri gördüğüm yere tekrar gittim. Fakat bir şey anlayamadım. Çünkü oradaki karlar karmakarışık olmuştu. O ayak izlerinin sahibi her halde bir hayvanla boğuşmuştu. Biraz karlar üzerine oturdum. Ayaklarımla karları eşelerken gözüme siyah bir şey ilişti. İşte bu» diyerek Çavuşa mini mini, siyah kaplı bir defter uzattı. Çavuş, defteri açınca içinin Rusça yazılı olduğunu gördü. O hiç Rusça bilmezdi ama, yazılış tarzından bunun bir hatıra defteri olduğunu anlıyordu. Halbuki Cameron taraflarında hiç Rus yoktu. Öyleyse bu defter kimindi. Pete'de yazıları görmüş, aynı şeyleri düşünmüştü. Birden Jim'e döndü :

— Sakın buralarda kızıllar dolaşmasın Çavuş ? dedi.

— Sen Rusça bilir misin Pete ?

26

— Ne gezer. Ben hiç okula gitmedim ki. Fransızca ve bir parça İngilizce'den başka bir şey bilmem.

— Peki bunun Rusça olduğunu nerden anladın ?

— Ben Alsas'ta doğdum. Küçükken Rusça kitaplar çok gördüm.

Jim Çavuş kararını verdi. Yarın bu defteri yanına alarak doğru Aklavik'de ki merkeze gidecek ve tercümandan bu defterin içindekileri öğrenecekti. Ama, şimdi bu sırrı Pete de biliyordu. O nun bu meseleyi etrafta anlatmasına mani olmak lâzımdı. Bu şüphesini Pete'ye anlattı. Pete:

— Merak etme Çavuş. Ben bu defteri bulduğum vakit kendi kendime dedim ki «Pete, sen bu harbe iştirak edemedin ama, Allah sana yine yardım etti. Bak bunu buldun.» Çavuş, Fransız Pete'in elini hareretle sıkarak teşekkür etti.

Jim Çavuş iki gün sonra Aklavik'e gidip merkez amirinin karşısına çıktı. Başkan, Jim'in anlattıklarını alakayla dinledi. Sonra deftere bakarak : «Jim dedi, eğer bu bizim aradığımız şeyse buna Ottawa'dakiler bile sevinecek !»

Biraz sonra tercüman defterdeki yazıları İngilizceye çevirince başkan sevinçle elini masaya vurarak : «Ta kendisi Jim, ta kendisi» diye bağırdı. Jim Çavuş hâlâ işin farkında değildi. Kanada'daki hapishaneden iki kızıl kaçmıştı. Bu iki kızıl izlerini kaybetmişler, sanki yer yarılmış ta içine girmişler gibi ortadan kayboluvermişlerdi.

27

Kanada hükûmetinin bu işe çok canı sıkılmıştı. En iyi memurlarını bunları yakalamağa memur etmişler, yalnız bu işte alâkadar olanları yazı ile emir verilmiyeceği söylenmişti... İşte onun için merkez âmiri Jim Çavuş'a tafsilât verememişti. Şimdi bütün iş bunların nerede olduklarını bulmak ve kimin yardımiyle kaçtıklarını öğrenmekti.

Başkan gülerek : «Doğrusu bu kızıllar çok becerikli insanlarmış. Yalnız en büyük kabahatleri, bütün plânlarını bu deftere geçirmeleridir. Her halde, Kanada'da Rusça bilen kimse olmadığına inandıkları için böyle yapmışlar. İşte, kızılların en büyük kusurları, kendilerinden başka herkesi aptal saymalarıdır. Her neyse Jim. Şimdi gittikleri yolu öğrendik. Bu havada fazla ilerleyemezler, sen onlara hemen yetişebilirsin. Şimdi sana onların şekillerini tarif edeyim de iyice belle ! İkisi de yaşca 25 ile 30 arasında, ikisi de sarışın, ikisi de iyi İngilizce konuşuyorlarmış. Birisinin boyu öbürüne nisbeten daha uzun, hem de gözleri mavi, sağ kolu da yaralıymış. Öbürü biraz daha kısa ve sol elinin küçük parmağı yokmuş.»

Jim Çavuş, bütün bunları öğrendikten sonra «Müsade edeseniz, ber artık gideyim. Vakit kaybetmek istemiyorum.» dedi.

Yarım saat sonra, Jim Çavuş Cameron'a dönmek üzere yola çıkmıştı.

— *Devam edecek* —

28

İSTANBUL'A GELEN CÜCELER

İstanbul'daki kardeşler bir iki ay evvel Beyoğlu'nda birkaç orijinal temsil vermiş olan cüceleri hatırlarlar. Yukarıdaki resimde cüceleri Ayasofya müzesinin avlusunda görüyorsunuz. Anlattıklarına göre kendileri İstanbul'u ve Türkleri pek sevmişler. Hattâ bir tanesi, «Keşke vaktimiz olsaydı da Türkiye'nin her tarafını dolaşabilseydik» demiş.

Cüceler de diğer insanlar gibi normal anadan ve babadan doğdukları halde iki buçuk üç yaşından itibaren büyüyüşleri durur. Bunların uzun boylu kardeşleri hattâ çocukları vardır. Meselâ İstanbul'a gelen cüceler arasında bulunan Bayan Marianne Saar'ın kocası da cüce olduğu halde oğlu 1.68 boyundadır.

Buraya gelmiş olan trupun en kısa artisti 73 cm. boyundaki Bayan Giseha idi. (Bizim 355 inci sayımızda resmini bastığımız cüce de 3 cm. daha kısa) ağırlığı ise 13.5 kilo idi.

Cücelerin en çok kızdıkları şey kendilerine çocuk muamelesi yapılmasıdır. Öyle ya 25 - 30 yaşında hangi insanı çocuk yerine koysanız o da kızar.

ÇOCUKLAR İÇİN ELEKTRİK

Elektriğin ne olduğunu, nereden geldiğini çok güzel ve açık bir dille anlatan bu kitap, aynı zamanda büyük küçük herkesin evdeki ufak tefek elektrik tamirlerini yapmakta faydalanacakları kıymetli bir eserdir.

Bir Manzum Hikâye :

ASLANIN ÖLÜMÜ

I

Hayvanlar kıralı haşmetli aslan,
Görmüş uzaklarda yavru bir ceylân.
Kısmeti önüme getirdi felek,
Şunu yakalasam bari diyerek,
Ceylânın üstüne doğru saldırmış,
Sert pencelerini ona kaldırmış.
Tam avın üstüne atılacakken,
Tüfekler ansızın patlamış birden,
Meğerse avcılar tuzak kurmuşlar,
Haşmetli aslanı kötü vurmuşlar.
Güçlükle oradan kaçarak aslan,
Doğru yuvasına koşmuş, of, aman,
Diyerek başlamış inildemeye,
Aldandım tuzağa bilmem ne diye ?

II

Hayvanlar duymuşlar bu felâketi,
Yola çıkarmışlar birer heyeti,
Afiyet dilemek için aslana,
Demişler tez şifa dileriz ona.
Çeşit çeşit hayvan temsilcileri,
Aslanın önünde ileri geri,
Giderek gelerek diller dökmüşler,
Kıralın önünde yere çökmüşler.
Aslanın halini kötü görünce,
Tilki şöyle kurmuş hemen kendince :
Birgünlük ömrü var artık aslanın,
Cenazesi yakın bizim kıralın.
Sonra demiş dönüp, sevgili kıral,
Nedendir bilelim sizde ki bu hâl,
Kabahat kimdeyse ceza verelim,
Söyleyin, sırrına biz de erelim.
Büyük bir endişe duyuyorum ben,
Dün bizim çocuklar sabah erkenden,
Çıktılar kırlara tavşan avına,
Sizi tanımazlar, yoksa sakın ha,
Tavşan zannederek saldırdılar mı ?
Söyleyin böyle bir hâdise var mı ?

III

Bu sözü duyunca yattığı yerden,
Kükremiş hayvanlar kıralı birden
Ben bu yaralardan ölmezdim ama,
Kan kusturuyor şu tilki adama,
Bu yaralar beni yaşatmaz, bilin,
İçime işledi sözü tilkinin,
Artık başka kıral seçmeğe bakın,
İşte ölüyorum, haydi dağılın.
Aslan böyle vermiş son nefesini,
Bilenler heybetli kükremesini,
Demişler, hayvanlar kıralı aslan,
Kurşunlardan değil, öldü bir lâftan.

IV

Bu hikâye bir ders olsun sizlere,
Kalp kırmayın sakın nafile yere.
Söz yarası kolay geçmez çocuklar,
Tatlı dille yılan deliğinden çıkar.

Sabih ŞENDİL

HİKÂYE

AKKARTAL'ın MEKTUBU

Çeviren : *Hikâyeci TEYZE*

DON Lenore, bir hikâye anlatmadan torunlarının yatmağa gitmiyeceklerini biliyordu. Bunun için yemek biter bitmez, en büyükleri Lorri'ye piposunu ateşletip anlatmağa başladı. Hikâye, Dan Lenore'un gençliğinde güney Amerikada geçirdiği maceralardan biriydi.

— «Ak Kartal seni bu gece, ay Moloh dağının tepesine çıktığı zaman kabul edecektir.»

Kapının önünde, görünecek bir yere konulmuş olan bu kısa mektubu birkaç kere okudum.

Epeydir uzak bir çiftliğe yerleşmiş oturuyordum. Ak Kartal, birkaç mil ötedeki dağlarda göçebe hayatı yaşayan Wining kızılderili kabilesinin reisiydi.

Bir elimde atım Salma'nın dizginini, öbüründe tuhaf davetiyeyi tutarak düşünceye daldım. Kızılderililerin şefi, beni gece yarısından sonra Moloh dağı gibi ıssız bir yere ne diye çağırıyordu ?..

Birdenbire, birkaç hafta önce olan bir vakayı hatırladım. Ak kartalın adamlarından birkaçını sürümden manda kaçırmağa çalışırken yakalamıştım. İhtar olarak havaya birkaç el ateş ettim. Besbelli Ak Kartal attığım kurşunların hesabını soracaktı... Civarda sertlik ve hoyratlığiyle nam salmıştı. Gitmiyebilirdim. Ama bir kızılderiliye karşı korkak görünmeği gururuma yediremiyordum. Candan arkadaşım, insan kadar hassas ve anlayışlı Salma'ya döndüm :

— Gidelim mi, gitmiyelim mi Salma, ne dersin ?

Sadık hayvan gözlerini bana çevirdi. Sakin bakışındaki hayret beni bayağı utandırdı.

— Gideceğiz !.. Elbette gideceğiz. Ama kendini iyice hazırla Salma. Başımıza neler geleceği hiç belli olmaz.

Çağırıldığım saatte, Moloh kayalarındaydım. Ay her tarafı ışığa boğmuştu. Attan iner inmez arkamdan sessizce sokulan birisi omuzuma dokundu. Kısaca :

— Peşim sıra gel ! dedi.

Dik yokuştan, rehberim önde, beş beş altı adım arkasında yürüdük. Yolun bir yanı uçurumdu. Bir dönemeçte birdenbire üst kayalardan bırından kocaman bir taş koptuğu gibi kızıl.

deriliyle benim aramdan boşluğa yuvarlanarak geçti.

Bunun bir kaza olmadığını anladım. Kızılderililer büyümüş erkek çocuklarına yaptıkları cesaret denemesini bana da yapıyorlardı. Şu farkla ki, çocuklarına bunu iyi niyetle yaparlar. Halbuki kayalar arasından beni kollıyan yüzlerce görünmiyen göz, yüzümde şaşkınlık, halimde ürkeklik yakalamak istiyordu. Bu benim için idam hükmü olacaktı. Çünkü kızılderililer cesur düşmana karşı saygı duyar, korkakları küçümser, ezerler...

Kaya parçası önümden uçarken bağırmış veya bir adım gerilemiş olsaydım, nerden çıktığı belli olmıyan bir ok beni de taşın arkasından uçuruma yollıyocaktı. Kendi kendime :

— Dan Lenore, Ak Kartal kızılderililere kafa tutan adamın sadece havaya ateş eden bir korkak mı, yoksa gerçekten tehlike karşısında soğukkanlığını muhafaza eden bir adam mı olduğunu öğrenmek istiyor, dedim.

Bunları düşünürken birdenbire ıslığa benzer bir ses duyarak silkindim. Ne olduğunu, sesin nereden geldiğini anlamağa vakit kalmadan bir ok, başımın biraz üstünden vızıldayarak geçti, taşa çarpıp parçalandı. Bu da, kızılderililerin ikinci denemesiydi. İmtihanın bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Sinirlerim adamakıllı gerilmişti. Yalnız Salma'nın her zamanki uysal halinde en ufak bir değişiklik yoktu.

Biraz daha tırmandıktan sonra ufak bir düzlüğe çıktık. Orada, maiyetiyle birlikte Ak Kartal beni bekliyordu. Rehberim bir yana çekildi, ben kabile şefine doğru yürüdüm. Fakat o anda, düzlüğün bir yanındaki insan boyunda ateş etrafında oturan yüzleri boyalı cenkçiler hep birden yerlerinden fırladılar. Av bıçaklarını kemerlerinden çıkararak cenk oyununa başladılar. Oynarken bana doğru yaklaşıyor, beni çembere alıyorlardı. Bıçaklarını vücudumun şurasına, burasına, başıma, yüzüme değdiriyor sonra yine geriliyorlardı.

Arkamda duran Salma'nın sakin nefes alışını duyuyordum. Sırtımı hayvana dayadım; onun gibi sakin, sessiz duruyordum. «Sizi yendim ya !..» diye düşünüyor, kızılderililerin tepinmelerine bakarken dayanılmaz bir gülme arzusu duyuyordum.

Oyun bitti. Ak Kartal bana yaklaştı. Tok bir sesle konuşmağa başladı :

— Büyük Wining kabilesi reisi Ak Kartal beyaz yüzlü kardeşini selâmlıyor ! Beyaz yüzlü kardeşim, adamlarımın işledikleri suç için senden özür dilerim. Hepsi adına, bir daha toprağına ayak basmıyacaklarına söz veriyorum. Dağ ve vadilerin ulu Tanrısı, beyaz kardeşle bundan sonra dost olduğumuzu duysun !

Salma neşeli bir kişnemeyle reisin sözlerini tasdik etti. Ben de Ak Kartalın önünde saygıyle eğildim. Ondan sonra kızılderililerin usulüne göre, hepimiz ateşin etrafında bağdaş kurarak dostluğumuzu pekleştirmek için bir çubuktan sigara içtik.

Şafak sökerken Ak Kartalın rehberliğinde, Wining kabilesinin verdiği kıymetli hediyelere çiftliğime döndüm. Bu dostluktan orada yaşadığım müddetçe epey faydalandım. Elimden geldiği kadar ben de bilgilerimle onlara faydalı olmağa çalıştım.

Biliyorum; şimdi bile oralara gitsem, Wininglerden, Ak Kartalın soyundan kalanlar, gerçekten kardeşleriymişim gibi beni bağırlarına basacaklardır !. Dan Lenore, çoktan sönmüş piposunu ağzının kenarında unutmuş, önüne bakıyordu. Hayalinde Moloh dağının göğe yükselen sipsivri, taşlı tepesi canlanmıştı her halde...

Bütün
Sigortalar
DOĞAN SİGORTA'ya

YARALI KUŞ

DÜNYADA her şey unutulur, fakat iyilik unutulmaz.

Eskiden bir bahçede iki güvercin yaşıyordu. Bunlar beraber gezerler, beraber yiyecek aramağa giderlerdi. Arada sırada da karşı karşıya geçip dertleşirlerdi. Bir gün yine beraber uçarken aşağıdan yaramaz bir çocuk sapanla taş atarak güvercinlerden birini yaraladı. Yaralanan güvercin hemen kendini kaybetti. Aşağıya düşerken bir dala takıldı. Fakat ölmedi. Bunu göre arkadaşı kuşun takıldığı ağaca kondu ve hemen oraya bir yuva yaptı, arkadaşını beslemeye başladı. Günler geçiyordu ama, zavallı yaralı kuş bir türlü kendine gelemiyordu.

Nihayet bir gün gözlerini açabildi. Arkadaşı yaralı kuşun iyileştiğini görünce çok sevindi. Hemen arkadaşının hatırını sordu. Yaralı kuş :

— İyiyim ama, bana ne oldu ? diye sordu.

Arkadaşı yaralı kuşun başından geçenleri ona bir bir anlattı :

Yaralı kuş bunları duyar duymaz :

— Ah o yaramaz çocuklar oyun oynuyorum diyerek kimbilir benim gibi kaç kuşun canını yakmışlardır, dedi.

Arkadaşı :

— Evet ama hepsi böyle değildir, diye cevap verdi. İçlerinde çok iyi kalpli olanları vardır. Benim kardeşim de senin gibi yaralanmıştı. Onu gören iyi yürekli bir çocuk kardeşimin yarasını sarıp iyileştirdi.

Yaralı kuş büyük bir istekle :

— Ah bana da böyle iyi kalpli bir çocuk çıksa da şu hâlâ sızlayan yaramı iyileştirse.

Onlar böyle dertleşirken aşağıdan küçük bir köylü kızı geçiyordu.

Güvercinin bulunduğu ağaca meyve toplamak için çıktı. Zavallı yaralı kuşu görünce acıyarak evine götürdü, yarasını sardı. Güvercin iyileşti ve arkadaşının yanına döndü.

Bir gün yine aynı köylü kızı kuzusunu otlatmak için çayıra çıktı. Ama birden uykusu geldi. Kuzusunu bir ağaca bağlıyarak orada uykuya daldı. Tam o sırada bir akrep köylü kızına doğru ilerliyordu. İyileşen yaralı kuş tesadüfen oradan geçerken bunu gördü. Hemen akrebin üzerine atılarak gagasıyla öldürdü. Böylece o da köylü kızına karşı borcunu ödemiş oldu.

Dünyada her şey unutulur fakat iyilik unutulmaz.

Neşe ONURAL

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 8 —

Yılmaz muhafızlardan kaçıp saraya girdi. Önüne çıkan ilk kapıyı açtı. İlerde üstü örtülü bir şey duruyordu.

Yılmaz ona dokunur dokunmaz canlandı, bir arap meydana çıktı. Sofrayı göstererek : «Buyurun Paşam» dedi.

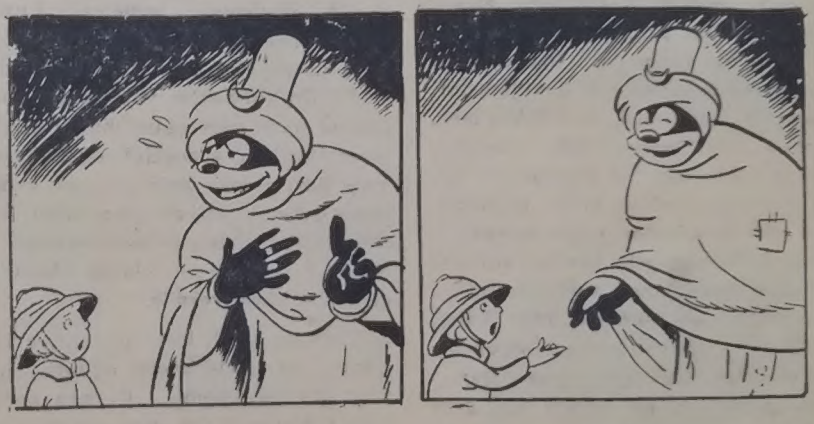

Yılmaz hayretler içinde kalmıştı. «Sen kimsin» diye sordu. Arap «Beni tanımadın mı yavrum ? Ben de Türkiyeliyim, Eskiden Değirmenderede otururdum.»

Uzun yıllar dedenin yanında çalıştım. Baban elimde büyüdü. Sen tıpkı rahmetli dedene benziyorsun.»Yılmazın hayretten ağzı açık kalmıştı.

Bu sırada Başvezire, muhafızlardan biri gelerek çocukların kaçtığını bildirdi.

Başvezir sarayın balkonuna çıkıp askerlere çocukları yakalamalarını emretti.

— Devam edecek —

HİKÂYE

MİMARIN KURTULUŞU

Anlatan : *Nihal Yalaza TALUY*

ÇOK eski zamanlarda Siamda Li-Tam isminde büyük bir mimar varmış. Siamın en güzel bina ve mabetleri Li-Tamın eserleriymiş. Onun şöhretini duyan kral yeni sarayını bu büyük mimarın yapmasını istemiş.

Li-Tam sarayın plânını hazırlayıp gösterince kral okadar beğenmiş ki :

— Sen gerçekten bir dahisin ! demiş. Altı ay sonra oğlumun düğünü olacak. Düğünün yeni sarayda yapılmasını istiyorum.

Mimar, 6 ayın bir sanat eseri meydana getirmek için çok az olduğunu söylemiş. Ama kral dediğinden dönmemiş.

Li-Tam, karısı Çağ-Lâ'yı Siamda bırakarak sarayın yapılacağı ağaçlı tepeye gitmiş. En iyi, eli en çabuk olan işçileri toplamış. Geceyi gündüze katarak çalışmağa koyulmuşlar. Fakat Li-Tam'ı kıskanan birkaç meslekdaşı bazı işçileri elde etmişler. Ondan sonra yapı işi gündüz ne kadar ilerlerse ilerlesin gece, görünmiyen eller tarafından yıkılıyormuş...

Bu yetmiyormuş gibi, bazıları cinlerin o tepede insanların yerleşmesini istemedikleri için engel olmağa çalıştıklarını fısıldıyorlaımış. İşçiler bir bir yapıdan kaçmağa başlamışlar.

Fena halde üzülen mimar bir gece yatmamış, sabaha kadar beklemiş. Tabiî o gece yapıya dokunan olmamış. Ama ertesi ve daha sonraki geceler aynı hal devam etmiş.

Yapıda, elinde silâhla nöbet beklediği bir gece Li-Tam'a, nerden geldiği belli olmıyan acayip bir mahlûk sokulmuş. Dümdüz uzun, beyaz saçlarının arasından iki boynuz sivriliyor, esmer yüzünde kor gibi parlıyan gözleri fıldır fıldır dönüyormuş. İri gövdesi, ince, çarpık bacakları varmış. Mimar, karşısındakinin bir cin olduğunu alnamış, zangır zangır titremeğe başlamış. Cin ona :

— Korkma Li-Tam; sana yardım için geldim, demiş. Sarayın gereken zamanda bitmesini sağlıyabilirim.

Li-Tam, cinin ayaklarına kapanmış.

— Ama buna karşılık senden bir şey isteyeceğim.

— Emret !

— Yeni saraya ilk ayak basan benim olsun.

O anda, sarayın vaktinde bitmesinden başka bir şey düşünmeyen mimar razı olmuş. Cin, çıkıverdiği gibi birden kaybolmuş. O günden sonra yapı işi süratle ilerlemeğe başlamış. Fakat saray binası bütün güzelliğiyle meydana çıktıkça Li-Tam'ı bir düşüncedir almiş. Korkunç cine yardımının karşılığını nasıl vereceğini, hangi canlıyı ona kurban edeceğini düşünüyormuş. Bazı geceler kalkıp sarayı kendi eliyle yıkmak istiyor, ama bunu da cinin korkusundan yapamıyormuş.

Nihayet saraya ilk olarak kendisi girmeğe karar vermiş.

Li-Tam bu acıklı kararı verip evine gitmiş. Karısiyle küçük oğlunu son defa görmek istemiş. Çocuğu kucağına aldıktan sonra dayanamamış ve ağlamağa başlamış. Zaten kocasının durgunluğunun farkında olan karısı yalvarmış, yakarmış mimarın sırrını öğrenmiş.

— Üzülme kocacığım, demiş. Bu işten ucuz kurtulmak için bir çare buluruz. Ben bir düşüneyim...

Çağ-Lâ hem zekî, hem de kurnaz bir kadınmış. O gece sabaha kadar uyumamış. Ama sabah kalktığı zaman yüzü gülüyormuş. Kocasına :

— İyi bir çare buldum, demiş. Sarayın açılma törenine ben de geleceğim. Çağ-Lâ'nın sözleri mimarı biraz teselli etmiş ama yine de içi rahat değilmiş. Hele tören sabahı erken erken kralın arabasını görünce yüreği hop etmiş. Yaldızlı arabadan çıkan kral mimar Li-Tam'ı başarısı için tebrik etmiş.

— Yeni sarayıma ilk olarak ayak basmak hakkı benimdir ! demiş. Bunun için böyle erken geldim.

Binayı süsleyen oymalarla kabartmalara hayranlıkla bakarak merdivene doğru yürümüş. Li-Tam kralın ayağına kapanıp gerçeği söylemeğe hazırlanırken yaseminlerle sarılı bir sütunun arkasında karısını görmüş. Kadın, bir torbanın içinde tuttuğu simsiyah bir kediyi sarayın merdivenlerine doğru fırlatmış. Kurtulduğuna sevinen hayvan sarayın içine dalmış... Arkasından kralla mimar girmişler.

Saray hizmetkârları siyah kediyi ne kadar aramışlarsa da bulamamışlar.

OBUR TİMSAH

Geçen yıl Cincinati Hayvanat Bahçesinde en iri timsahlardan birinin, suya atılan boş bir gazoz şişesini yuttuğunu gördüler. Bahçe veterinerleri fazla bekletmeden hayvanı ameliyat etmeğe karar verdi.

Epey uğraşmadan sonra uyutulan timsah ameliyat masasına yatırıldı. Hayvanın midesi açılınca ortaya çıkanlar orada bulunanların hepsini şaşırttı. Obur timsah, aradıkları şişeden başka boş kırık şişe, 39 irili ufaklı taş, 3 bilya, bir 30 milimetrelik ve bir de 38 milimetrelik iki obüs, bir düdük ve küçük bir fil heykelciği yutmuştu.

BİR AYI AVI

BİR pazar günü arkadaşım Satish le ava gitmeğe karar verdik. Yanımıza biraz yiyecek ve su, kâfi miktarda kurşun ve iki tüfek alarak külüstür otomobilimle ormana doğru yollandık. Az sonra ormanın kenarındaydık. Otomobili bir çalılığın arkasına bırakıp gittikçe sıklaşan ağaçlar arasından ormanın içerilerine doğru ilerledik. Sonra etrafı yüksek çalılarla çevrili bir tümsek gördük. Burada pusu kurduk. Öğlene kadar bir sincap bile görünmedi. Öğlenleyin birkaç peynirli sandviçten ibaret olan yemeğimizi yemeğe hazırlanıyorduk ki, ağaçların arasından bir hışırtı duyuldu. Nefes almadan bekledik. Az sonra küçük bir ayı yavrusu göründü. Koşuyor, zıplıyor, sırtını ağaçlara sürtüyordu. Nişan alıp ateş ettik. Güm, güm — ayı yavrusu iki yerinden yaralanmış, güçlükle nefes alıyordu. Satish'in attığı diğer bir kurşun onu cansız bıraktı. Ölü hayvanı oturduğumuz tümseğe getirerek yemeğimize devam ettik. Beş dakika geçmemişti ki 80 - 100 metre kadar ilerden ikinci bir hışırtı duyduk. Tüfeklerimizi alarak heyecanla bekledik. Bu sefer iri bir ayı göründü. Herhalde vurduğumuz yavrunun anası olacaktı. Ayı önce dik dik bize baktı, sonra yerde yatan yavrusunu gördü ve şiddetle üzerimize doğru koşmağa başladı. O anda ikimizde altışar defa ateş ettik. Hayvan üç yerinden yaralandı. Fakat anne ayı aynı hızla üzerimize doğru geliyordu. Silâhlarımızı yeniden dolduracak zaman yoktu. İkimiz birden, tüfeklerimizi alarak en yakın ağaca doğru koştuk. Korku bizi adeta kanatlandırmıştı.

O anda heyecanla birbirimizden ayrılmıştık. Satish üç dört metre ilerdeki bir ağaca çıkmıştı. Bende sağ elimle bir ağacın dalına asılmış, sol elimle de daha yukarıdaki dalı yakalamıya uğraşıyordum. Böylece iki dakika geçti. Sağ kolum gördüğü zordan dolayı şiddetle ağrıyordu. Nihayet üsteki dalı yakalıyarak kendimi yukarı çektim. Anne ayıya baktım. Yavrusunu kokluyordu. Yaralarından kan akıyordu. Başını kaldırdı, hiddet ve iztırabla homurdandı. Bana bakıyordu, gözlerimiz karşılaştı. Ayının gözlerinden ateş fışkırıyordu. Hiddet ve intikâm hisleriyle, kanayan yarasına bakmadan bana doğru hücum etti. Tüfeğimi aldım. O zaman içinde bulunduğum tehlikeyi anladım. Vücudumdaki bütün kanın çekildiğini hissettim. Korkuyla titredim. Aceleyle kurşunları aşağıda unutmuştum. Arkadaşım da yanına kurşun almamıştı. Hiddetten çılgına dönmüş bu canavarın karşısında silâhsızdık. Ayı benim bulunduğum dala doğru hücum etti. Ayağımı az kalsın yakalıyordu. Daha yukarıdaki dala tırmandım. Hayvan ikinci bir hamle yaptı. Fakat yine muvaffak olamadı. Beni yakalayamıyacağını anlayınca arkadaşıma döndü. Arkadaşım dalın üzerinde korkudan titriyordu. Her dakika asılı bulunduğu daldan düşmek ihtimali vardı. Fakat bir şey onun düşmesine mani oluyordu : Aşağıdaki ölüm..

Ayı sıçradı ve Satish'in 30 santim kadar altındaki dalı yakaladı. Üç yarası da halâ kanıyordu. Kendini tutamıyarak yere düştü. Tekrar sıçradı; bu sefer Satish'in ayaklarının bastığı dalı yakaladı. Ama iyice tutunmağa muvaffak olamadan tekrar yere düştü. Korkudan duracak hali kalmamış olan Statish'te ayıyla beraber yere düştü. Ama büyük bir tesadüf eseri olarak yere değil, ayının üstüne.. Hemen ağaçtan indim, onların yanına koştum. Ayı fazla kan kaybından ölmüştü. Baygın bir vaziyette olan arkadaşımı sırtıma alarak otomobile döndüm.

Çeviren : *Tuğrul ÇAĞIL*

YAZISIZ

MASAL:

Sihirli Bahçe

VAKTİLE bir memleketin çok ihtiyar bir kıralı varmış. Halk onu çok severmiş. Kendi milletinden, çok sevdiği bir kızla evlenmiş. Evlenmelerinin ikinci yılında bir erkek evlâdları olmuş. Bundan daha büyük saadet can sağlığı doğrusu !

Fakat bir gün talih, bahtiyar krala nedense küsmüş. Genç kraliçenin iki ablası, kendilerini küçük kardeşlerinden daha güzel biliyor, büyükleri olduğu için evlenme hakkını da kendilerinde görüyorlarmış. Kral, ikisinden birini almalıymış... Böyle olmadığı için ikisi bir olmuş, kardeşlerine nasıl bir kötülük yapacaklarını düşünmüşler Bir fırsat bulmuşlar. Veliahtın doğuşuna yalnız kralla kraliçe değil, bütün millet sevinirken iki kardeş intikamlarını bu yoldan almağa karar vermişler. Küçük prens henüz birkaç aylıkken, dadısı odasında olmadığı bir sırada çocuğu kaçırmışlar. Öldürmeğe kıyamamışlar, tahta bir sandığa koyarak ırmağa salmışlar. O tarafta pek hızlı olan akıntı sandığı çabucak bir adacığın kenarına sürüklemiş. Adada yaşıyan bir kadın tahta sandığı görmüş, çocuğu alıp evine götürmüş. yavruya pek acımış, kendi evlâdıymış gibi büyütmüş. Saraydakiler uzun aramalardan sonra bir yıl küçük prensin matemini tutmuşlar. Bir yıl sonra ikinci bir erkek çocuk doğunca kederlerini yavaş yavaş unutmuşlar. Ama hain teyzeler ikinci prensi de kaçırarak ona da ötekine yaptıklarını tekrarlamışlar. Talih onu da ihtiyar kadının adasına götürmüş. İki kardeş birarada fakat kardeş olduklarından habersiz yaşıyorlarmış.

Kralın üçüncü çocuğu da bir kız olmuş. Adını Yolanda koymuşlar. Üçüncü çocuklarının üstüne titriyen kral ailesi onu da uzun zaman elde tutamamışlar. Küçük prenses bir yaşına varmadan kötü yürekli teyzelerinin gayretiyle küçük adada ağabeyleriyle buluşmuş.

İhtiyar kadın üç çocuğa da tam prenseslere yakışır bir terbiye vermiş. Büyük çocuk on iki yaşını bitirince, İyilik perisi olan ihtiyar kadın, onun annesi olmadığını söylemiş. Kendisinin ve kardeşlerinin vaktiyle kaçırıldıklarını anlatmış :

— Ailene kavuşman için Sihirli Bahçeden Danseden Suyu, Şarkı Söyleyen Elmayı ve Herşeyi Bilen Kuşu bulman lâzım, demiş.

Küçük prens hemen gitmeğe karar vermiş. İyilik Perisi ona, henüz pek küçük olduğunu söylemiş ama prens her şeyi göze almış. O zaman peri ona yolda karşılaşacağı engelleri, tehlikeleri bir bir saymış :

— Sihirli Bahçe şu karşıki dağın ardındadır. Dağa çıkmadan önce, kızgın güneşin altında yürürken bir sü-

★★★★★★★★★★★★★★★★★★

— Maşallah. bizim yaramaz piyanoyu epey ilerletmiş...

rü cin seni saracak. Bazıları korkunç suratlariyle seni korkutmağa, bazıları da tatlı sözlerle seni yolundan alıkoymağa çalışacaklar.» Çocuk :

— Dinlemiyeceğim onları, diye cevap vermiş.

— Yolda susuzluktan bitkin hale gelince rastlıyacağın dere ve kaynaklardan su içmiyeceksin. O suların hepsi zehirlidir. Bu kadar zahmetli yola dayanıp dağın tepesine varınca iki ejderha ile dövüşeceksin. Onlar, Sihirli Bahçenin kapı bekçileridir. Ama ejderhaların öğle uykusuna yatmalarını beklersen, usulcacık kapıyı açıp bahçeye sokulabilirsin. Fakat bahçede gördüğün şeylerin seyrine dalar da ejderhalar uyanmadan önce çıkamazsan orada temelli kalırsın.

Peri biraz sustuktan sonra :

— Söylediklerimizin hepsini düşün taşın, öyle karar ver, diye ilâve etmiş.

Çocuk «Gideceğim» diye israr etmiş. İyilik perisi küçük prense yolluk ve ejderhalarla dövüşmek için ucunda sivrice bir demir bulunan sopa vermiş. Çocuk hemen yola çıkmış. Perinin bahsettiği şeylerin hepsiyle karşılaşmış.

Dağın tepesine varmasına az kalmışken, görünmez cinlerden biri çocuğa kıpkırmızı bir elma fırlatmış. Küçük prens elmayı yakalamak istemiş. Fakat elma bir türlü eline geçmiyor, yuvarlanmağa devam ediyormuş. «Ha yakaladım... ha yakalayacağım...» derken küçük prens dağı gerisin geriye inmiş. Birdenbire, dibi görünmiyen bir uçurumun kenarında olduğunu görmüş... Geri çekilmek istemiş ama, arkasından korkunç haykırışmalar ve kahkahalarla yetişen cinler onu uçuruma itivermişler.

Küçük prensin dönme zamanı gelip geçince İyilik Perisi, başına bir kaza geldiğini anlamış.

Ortanca prens on iki yaşını doldurunca, ağabeyisine anlattıklarını ona da açmış. Ortanca prens de hem ailesine kavuşmak, hem de ağabeyisinin öcünü almak için hemen yola çıkmış. Yazık ki, bu çocuk ağabeyisi kadar da dayanamamış. Daha ilk tecrübede karşısına neşeli bir çocuk grupu şeklinde çıkan cinlerin peşine takılmış. Cinler onu oyundan oyuna sürüklemişler, bunaltmışlar. Sonra cansız bir halde mağaraya götürüp üzerini otlarla örtmüşler.

On iki yaşına gelen prenses Yolanda da periden ailelerin sırrını öğrenmiş. O da hemen ağabeyilerinin yapamadıklarını başarmağı deneyeceğini söylemiş. İyilik Perisi onu bu

işten vazgeçirmek için çok uğraşmış ama, kızı caydıramamış. Peri ona nasihat verdikten sonra uğurlamış; Yolanda sağa sola bakmadan yürümüş. Kaybolan ağabeyilerini hiç hatırından çıkarmadığı için susuzluğa da, yorgunluğa da katlanmış. Nihayet ejderhaların karşısına çıkmış. Bunlar, kalın zincirlere bağlı, Sihirli bahçenin demir kapısını bekliyorlarmış. Yolanda, canavarlarla dövüşemiyeceklerini anlamış, uyumalarını beklemiş. Ejderhalar horlamağa başlar başlamaz kapıya sokulmuş. Güçlükle kanarlardan birini aralıyarak içeriye süzülmüş.

Bahçe, dünyada görülmemiş harikalarla doluymuş. Ama Yolanda, perinin tenbihlerini unutmamış. Korkunç bekçiler uyanmadan işini bitirmek gerektiğini biliyormuş. İlerde gördüğü bir şadırvana doğru koşmuş. Şadırvanın suyu, yukarıya fırlayıp, nerden geldiği belli olmıyan tatlı bir müziğe uyarak halkalar halinde dökülüyormuş. Yolanda, bunun Danseden Su olduğunu anlamış. Birdenbire, arkasından birinin tatlı bir sesle şarkı söylediğini duymuş. Ses, bir elma ağacından geliyormuş. Az ötede. bir ağaçta oturan güzel bir kuş Yolandaya seslenmiş :

— Gel, beni al cesur kız. Seni çoktandır bekliyorum !

Kuş Yolandanın omuzuna konmuş. Küçük prenses, şarkı söyliyen Elmayı koparmış. Danseden Sudan birazını getirdiği şişeye koymuş. Bahçeden koşaark çıkarken ejderhalar uyanmak üzereymişler. Küçük kızın Sihirli Bahçeden en kıymetli şeyleri kaçırdığını anlayınca durdukları yerde hiddetten kuduracak gibi olmuşlar, ama zincirlerini koparamamışlar.

Konuşan kuş Yolandayı ortanca prensin yattığı mağaraya götürmüş.

— Danseden sudan yüzüne serp, şarkı söyleyen Elmayı koklat; demiş.

Yolanda kuşun dediklerini yapar yapmaz kardeşi hemen canlanmış. Birlikte dağdan inip hendekte yatan en büyük kardeşlerini görmüşler. Yolanda onu da aynı şekilde canlandırmış. Üçü de doğruca saraya gitmişler.

Sarayın kapısındaki nöbetçiler fakir kılıklı çocukları içeriye sokmak istememişler. O zaman konuşan kuş doğruca kraliçenin dairesine uçmuş, ona kaybolan çocuklarının gelişini müjdelemiş, herşeyi olduğu gibi anlatmış. Vaktile kraliçenin, çocukların boynundaki madalyonlar onların gerçekten kaybolan yavruları olduğunu isbat etmiş. Konuşan kuş, suçluların kim olduğunu da söylemiş. Kraliçe, hain ablaları için en ağır cezayı istemiş. Fakat çocuklar, kavuşma sevincini bozmaması için babalarına o kadar yalvarmışlar ki, kral baldızlarını sadece memleketinden kovmakla cezalandırılmış.

UĞURSUZ ŞATO

— 15 —

Kızcağız koşa koşa kuleye gitti. Hapislerin üçüne ayrı ayrı. «Yakında hepimiz burdan kurtulacağız : Robert Terrua geldi, sizi arıyor !» diye müjdeledi.

Daha uzun konuşamadı. Bahçeden birkaç kişinin kuleye doğru yürüdüğünü duydu. Oreli, kanatlanmış gibi koştu; kuleden çıkar çıkmaz babasiyle karşılaştı «Niçin kaçtın ?... Neredeydin ?» «Köye indim. Arkadaşsız sıkılıyorum burada baba. Beni büyük teyzeme göndermezsen hasta olurum ölürüm bu Uğursuz Şatoda !..» Jil Martro titredi. Demek şatonun adını Oreli de biliyordu. Sesini yumuşatarak, «Seni eğlendirmek için elimden geleni yapacağım kızım;» dedi.

Şatoda balo hazırlıklarına başlandı. Salonlar Terrua şatosundan gelen eşyayla süslendi. Davet edilenlerin bir çoğu uğursuz şatoyu merak ettikleri için gelmeğe can atıyorlardı.

Balo akşamı süslü arabalar birbiri peşinden Uğursuz Şatoya geliyorlardı. Keniyo bir dörtyol ağzına oturmuş sadaka topluyordu. Simle işlenmiş beyaz bir balo elbisesi içinde babasının yanında misafirleri ağırlıyan Oreli gerçekten çok güzeldi. Gelenler bu mahzun, sevimli kıza ve misafirleri büyük bir nezaketle karşılayan şövalyeye baktıkça şato hakkında duyduklarına inanamıyorlardı.

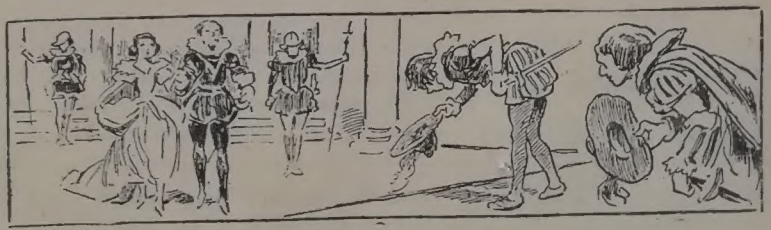

Ahçılar mutfakta kuzular çevirirken kapıdan bir keşiş belirdi. Uşaklara, «Şeytan uşağının ziyafetine geldim !» diye bağırdı. Bir türlü gitmek istemediğini gören ahçılar keşişin üzerine yürüdüler.

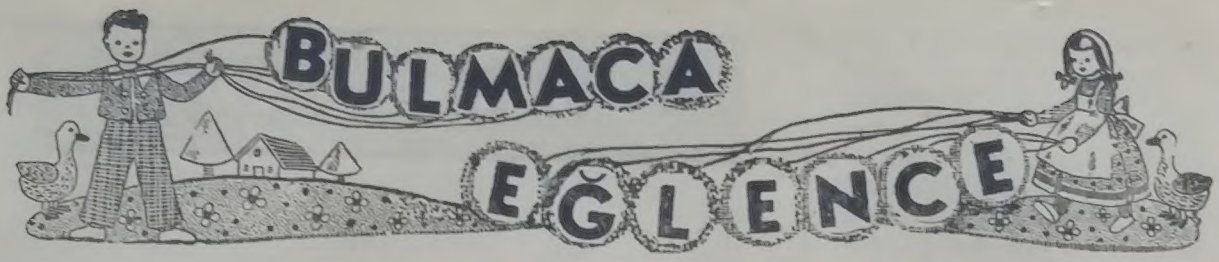

— Bu ikizleri birbirinden nasıl ayırt ediyorsunuz.

— Gayet kolay, birisi 500 e kadar düzgünce sayabiliyor, diğeri 800 e kadar.

★

ZEKÂ

Öğretmen — Söyle bakayım Dinçer, beş duygumuz içinde en önemlisi hangisidir ?

Dinçer — Dokunma duygusu öğretmenim.

Öğretmen — Neden ?

Dinçer — Meselâ bir iğnenin üzerine otururşanız onu göremezsiniz, işitemezsiniz, tadamazsınız, koklıyamazsınız, ama dokunduğunu hemen anlarsınız !

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

PARA ATIŞI

Yere bir uzun çizgi çizilir. Oyuncular iki takıma ayrılıp çizgiden üçer metre ara ile karşılıklı sıralanırlar. Her oyuncu eline bir kuruş alır.

İçlerinden seçtikleri kaptan düdük çalarak oyunun başladığını haber verir. Oyuncular sıra ile, önce birinci takımdan bir oyuncu, sonra ikinci takımdan bir oyuncu olmak üzere ellerindeki parayı atarlar.

Oyunun gayesi parayı çizginin üstüne düşürmektir. Para çizginin üstüne her düşüşte, o takım üç sayı alır, 21 sayıyı önce yapan takım oyununu kazanır.

İSPİNOZLA SAKA KUŞU

Bir ilkbahar günüydü. Geveze bir sakakuşu ağaçlar üzerinde öten güzel ispinoza «Bana bir şarkı öğretir misin ? Şarkı öğrenmeğe pek istidadım var.» dedi.

İspinoz, sakakuşuna «Haydi, Allah aşkına benimle alay etme, senin gibi geveze kuşlar, hiç bir şey öğrenemezler» diye cevap verdi.

Saka kuşu «Neden» diye sorunca İspinoz : «Şarkı söylemeyi öğrenmek için dinlemek gerektir, gevezeler ise hiç bir zaman dinleyemezler» dedi Çok dinleyip az konuşmak, iyi öğrenmenin sırrıdır.

★ ★ ★ ★ ★

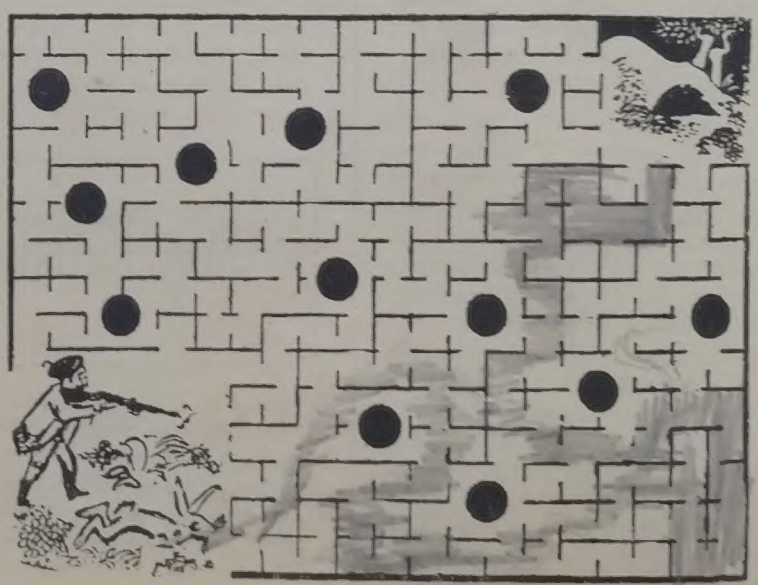

Tavşan kardeş fena yakalanmış.. Avcı burnunun dibinde. Yuvası epey uzak, oraya gidebilmesi için ormanın deklizlerinden geçmesi lâzım.. Resimde birer siyah nokta olarak gördükleriniz avcının tüfeğinden çıkan saçmalardır. Şimdi mesele şu : Tavşan kardeş hangi yoldan geçmelidir ki, hem deklizde tıkanıp kalmasın, hem de saçmalara yaklaşmasın ?

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırımı Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 23 Temmuz 1953 — Sayı : 356

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan *Elsa Muchg* * Çeviren : *Nihal Y Taluv*

— 8 —

Fakat Teo manevî babasını aklından ve kalbinden çıkaramamıştı. Günler geçtikte Lizaya sık sık :

— Burada daha çok kalacak mıyız Liza abla ? Kümmerli Baba dönmemiş midir?.. diye soruyordu.

Nihayet bir gün Lizanın annesi yardıma yetişti :

— Kümmerli Baban seni bekliyor ama Zürihte değil, yavrum !..

— Nerede ?

— Gökte. Annenin olduğu yerde.

Manevî babasının nasıl ve niçin göğe gittiğini Teo pek iyi anlıyamadı. En çok, onsuz gittiğine üzülüyordu.

— Halbuki onu çok seviyor, hiç üzmüyordum !

— O da seni seviyordu. Fakat dünyada her şey eskir. İnsanlar ihtiyarlar, çiçekler solar... Kümmerli Baba çok çalıştı, kavuştuğu istirahatı hak etti.

Teo gözlerini sildi. Hayalinde, Kümmerli Baba gökte, yumuşak bulutlar arasında, Zürihteki apartımanda bıraktıkları koltuktaki gibi uzanmış dinleniyordu.

Çocuk her gece, odası soğuk olduğu halde, titreyerek yataktan kalkıp pencereye koşuyordu. Prizmasından, gökte yuvarlak bir delik gibi görünen aya bir müddet bakıyordu. İçini çekerek :

— Böyle uzak yerden kimbilir ne kadar zamanda gelebilir ?... diye düşünüyordu. Ben o zamana kadar büyürüm. İyi ki saçlarım herkezinki gibi değil, değişsem bile Kümmerli Baba beni saçlarımdan tanır.

Bir gece Teo yatmağa gittikten sonra Lizanın babası :

— Ne biçim çocuk bu !.. diye söylendi. Keşke bağırıp çağırsa, yaramazlık edip şunu bunu kırsa. Ben öylelerini daha çok severim. Büyümüş de küçülmüş hali var. Hele o mavi gözlerini yüzüme dikince öyle sinirleniyorum ki ! Gitsin geldiği yere artık. Kimin nesi olduğunu bile bilmiyoruz.

— Yapma baba. Çocuğun sana ne zararı var ! İyi, terbiyeli bir çocuk. Hem büsbütün yabancı değil ki: annesi İsviçreliymiş.

— Ne olursa olsun.. Kimsesiz bir çocuk. Biz ona elimizden gelen iyiliği yaptık. Biraz da başkaları baksın. Zengin değiliz. Sen de kendine bir iş ara kızım.

Lizanın gözleri doldu. Raftan kalem kâğıt alarak Teo ile arasıra ilgilenen eski hemşire Jertrüde mektup yazdı. Kendisi için de kocasının otelinde ufak bir iş isteyecekti. Odadakilerden hiçbirinin, Teonun konuştuklarını duyduğundan haberi yoktu. Oturma odasında mendilini unutan çocuk kapıyı açmak üzereyken Lizanın babasının sözlerini işitmişti. İçeriye girmedi; dizleri titriyerek, üzgün bir halde tekrar geri döndü.

Kümmerli Baba Zürihte olmadığına göre nereye gideceğini bilemiyordu. Birdenbire, Teonun yüzünde bir gülümseme parladı. Ressam Gud amcaya gidecekti !.. Onu çağırmıştı zaten. Kararını verdi. Ertesi gün pazardı. Liza öteki köydeki kiliseye gittikten sonra hehen yola çıkacaktı. Gittiğinin farkında bile olmazlardı. Yeni paltosunu, beresini giyip tren yolunu takip ederek akşama kadar Zürihe varırdı...

Teo, gözünün önüne göl kenarından geçen yolu, uzaktan parlıyan şehir ışıklarını getirdi. Hayalindeki manzara öyle güzeldi ki, çocuğun kalbi hızla çarpmağa başladı. Demin duyduğu sözlerin acılığını unuttu. Biraz sonra mışıl mışıl uyuyordu.

IX

TEONUN YOLCULUĞU

Teo uyandığı zaman, geceden perdeyi indirmeği unuttuğu için oda güneş içindeydi. Yatağında doğrularak esnedi ve birdenbire güldü. Karşıki duvarda, yatakta oturan kendi gölgesini görmüştü. Saçları karma karışık olan bu gölge pek komikti. Yalnız Teo gölgenin burnunu bir türlü göremiyordu. Aklına bir şey geldi : başını duvara yapıştırarak kalemle yandan burnunu çizdi. Daha sonra baş, göz ve saçları ilâve etti :

— Ev sahiplerime hatıra olarak portrem kalsın bari !.. Teo güneşin verdiği neşeyle odanın içinde bir şarkı mırıldanarak dolaşıp yol hazırlığı yapıyordu. Saçlarını taradı. Siyah elbisesiyle kazağını, paltosunu giydi. Tepesi püsküllü beresini kulaklarına kadar indirerek odadan çıktı. Sonra, evdekileri uyandırmamağa çalışarak yavaşca aşağıya indi. Mutfaktan geçerken masanın üstünde akşamdan kalan büyücek bir dilim ekmeği aldı. İçinde en ufak bir üzüntü yoktu. Kendi kendine :

— Onlar beni istemiyorlar; ben de isteyerek gidiyorum.. diyordu.

Bahçe kapısını usulcacık kapattı, elleri ceplerinde köye doğru yürüdü. Lizanın bulunduğu kiliseyi geçti. Uzaktan tren düdüğü duyuldu. Bu, pazar günleri kayakçıları getiren trendi. Az sonra kayakları sırtlarında gülüşen bağrışan birkaç sporcu grubu göründü. Arkadan elinde valiziyle genç bir kadın yürüyordu.

Kayakçıların seyrine dalan Teo adımlarını ağırlaştırdı. Birdenbire, omuzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Başını çevirince genç, güleryüzlü bir kadınla karşılaştı.

— Günaydın Teo ! Beni tanımadın mı ? Çocuk Yuvasının müdiresiyim. Sen eskiden Kümmerli Babadayken seni görmeğe gelirdim. Beni karşılamağa çıktığın için teşekkür ederim. Doğrusu, mektubumu zamanında alamıyacağınızdan korkuyordum.

Müdire Teoyu dikkatle süzdü.

— Maşallah iyisin. Dağ havası yaramış. Hadi, beni Lizanın evine götür.

Teo başını salladı, bir adım geri çekilerek,

— Götüremem; dedi. Vaktim yok. Lizayı şu kiliseden çıkarken görürsünüz. Allaha ısmarladık.

Teo olanca hızıyle koşmağa başladı. Çocuğun arkasından bir an şaşkınlık içinde bakan genç kadın valizini yol kenarına bırakarak peşine düştü. Soluk soluğa yetişip kolundan yakaladı.

— Aşkolsun Teo, sana gelen misafiri böyle mi karşılıyorsun ?

— Geleceğinizi bilmiyordum ki... Acele Zürihe gitmek zorundayım.

— Devam edecek —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

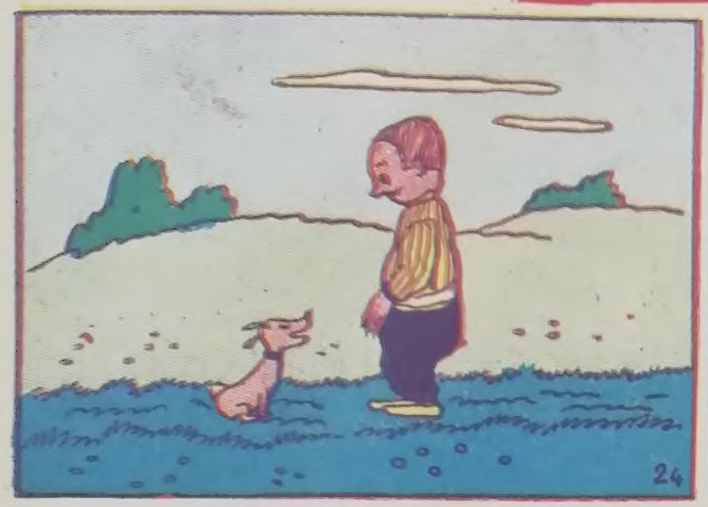

Çoban yolda sadık köpeğine rasladı. Köpek ona koyunların çalındığını söyledi.

Çok yorulmuşlardı, gece olur olmaz yattılar. Derin bir uykuya daldılar.

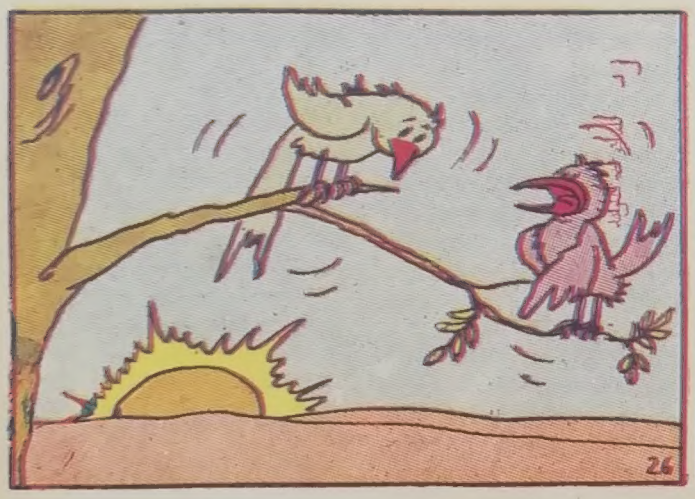

Sabahleyin iki kuş konuşuyorlardı. «Şu adam yattığı yerde bir çömlek altın gömülü olduğunu biliyor mu ?»

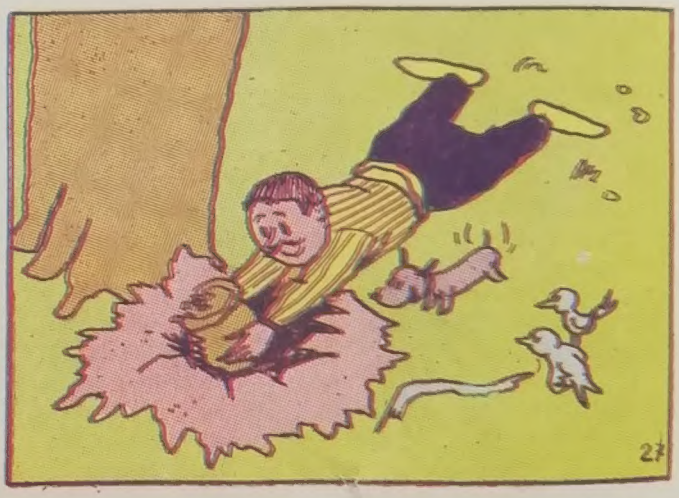

Çoban bunu duyunca, derhal yeri kazdı, altınları çıkardı, artık zengin olmuştu.

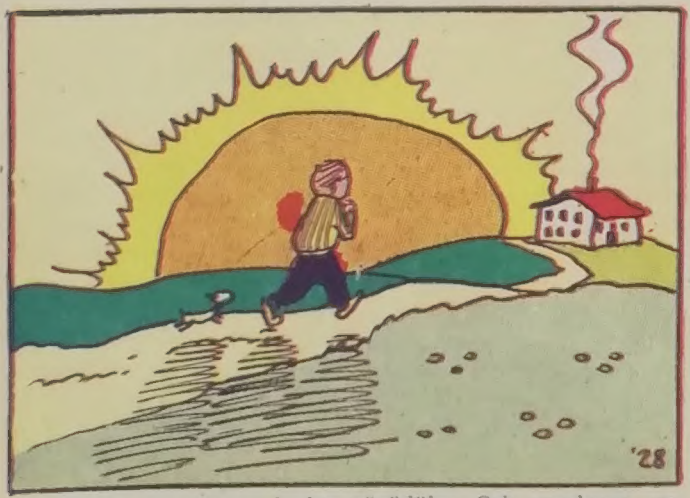

O gün de akşama kadar yürüdüler. Çok yorulmuş ve acıkmışlardı. Uzaktan bir ev gördüler.

Ev sahipleri sevimli insanlardı. İki arkadaşa yemek verdiler, çoban da onlara altın verdi.

— Devam edecek —